

— Tată, dă-mi punga qua să-î plătescū eū, da-qua-mi permiți, disse Conrad bunului Riemann, pe quare urrita purtare a căpitanului illū făcusse să amuțescă de supărare.

— Éttő, fiulū meū, respunse Riemann, scoțend punga de la cingetőrea sa; plătesce-î îndată. »

Conrad merse după căpitanū în cabină, îi numără douē sute talerī, și subsemnă o hârtiă pe quare aquesta i-o dette în tăcere. O lacrēmă ferbinte cădū din ochii sei pe dēnsa.

« Imi parī unū bēiatū pré simțitorū, îi disse căpitanulū; aquēta ânsē nu se împacă de locū cū condițiunea pentru quare esci destinatū. Lassă lacrēmele pe séma femeilor și a copiilor; și mai ales, quând vom ajunge la Rio, — astfelū numescū marinariī Rio-Janeiro — nu te arrēta așa de posomoritū; quōci anevoiă m'ași scăpa de tine.

— Nu duce nici o grije, domnule căpitanū, respunse Conrad; astea suntū ultimele lacrēme que vērșū assupra nenorociriī melle. Sunt maturū și voiescū a mă purta qua bărbatū. Tatălū meū m'a învățatū a sufferi cū resemnațiune rēulū que nu potū înlătura.

— Bine, pré bine! june, îi disse căpitanulū stringēnd baniū de pe mēsă, și punēndu-î în scrinū. Ancō unū cuvētū : ai unū frate, unū frumosū bē-